

Р а д о й ч о .

Тази сутринь Радойчо стана късно. Отърка хлътналитѣ си очи, облѣче голѣмата мжжка жилетка съ четири джоба, която се спушаше чакъ до краката му, обу вехтитѣ чехли на баба си и излѣзе отъ кѣши.

При хубаво врѣме той нѣ обича да стои въ слупената миризлива стая, а ходи изъ града да зяпа по дюкянитѣ. Пъкъ и кой ли ще го търси? — Ни майка, ни татко има той. А баба му, която се грижи за прѣхраната му, отрано излиза по чуждитѣ кѣщи да работи.

Блѣсна Радойчо подпрѣнатата порта и трѣгна изъ улицата. Пъхналъ рѣцѣ въ голѣмитѣ джобове на жилетката, той тежко-тежко повлѣче голѣмитѣ чехли изъ широкитѣ улици на града. Знае той, че тамъ има много, много хубави нѣща.

Ето, тукъ шиятъ дрехи — той се спира на прозореца и гледа. Гледа Радойчо и си мисли: Ей тамъ едно хубаво палтенце, да е сега мое! . .

Тукъ пъкъ пекатъ хлѣбъ. Гледай какви хубави самуни сѣ наредени! Едни дълги, други таркалести; тамъ пъкъ сѣ симититѣ. Радойчо ги гледа и не може да имъ се нагледа. Да е отъ нѣкѣдѣ баба му тука, па да му купи едничко докато сѣ още топли! Или пъкъ да сѣ по-наблизу, че да си вземе еднорко, най-мъничкото! . .